

ZRUDNOUT

OBČASNÍK 1/2012

Deník idiota:
Přiznávám se ke všemu!

Spalující touha jedné panny

Něžně svůdná....

Jaký by měl být partner?

Deník idiota:

Přiznávám se ke všemu!

Tímto se přiznávám ke všemu. Absolutně ke všemu na co si jen dokážu vzpomenout nebo na co si vzpomenete vy, když se mihneme kolem mého života. Přiznávám se ke všemu i k sobě a taky k tobě. K tobě za to, že jsem se ráno posbíral z rozvrzané

postele a při pohledu do zrcadla jsem se rozesmál, abych se z té opuchlé hrůzy nepominul. A kdybych se pominul? Zase bych se probral, ale co by tomu řekla moje svůdná polovička, kdybych se za ní dobelhal takhle pomačkanej s límečkem od pasty na zuby? Nezírala by jak zjevení, ale uvařila by kávu, abych zase byl pro ni k světu. Nezáleží na tom kolik nám je, jaké máme oči, vlasy, bankovní konta. To není podstatné. Důležitější je umět milovat a pro úsměv toho druhého třeba zbůhdarma tahat slona na provázku za ocas, ač je to zakázáno. Ale co by jeden neudělal pro druhého.

Přiznávám se ke všemu bez nějakých okolků. Přiznávám se i k tomu, že jsem kdysi jako kluk okusoval lentilky, abych se podíval jestli je ve všech stejná čokoláda. Ale ve skutečnosti jsem si je značkoval, tak jako si čtyřnožci značkují svoje území. Vždyť kdo by si vzal nakousnutou lentilku? No ne? Kdesi štěkají psi, jakoby hlídali jednu lentilku. Nechal jsem si ji na památku, abych si pamatoval, že kdysi jsem si je značkoval.

A taky jsem zkoušel (a vlastně to zkouším i dnes, protože to tak nějak nechápu, moje

myšlení jakoby stávkovalo), aby plamínek hořel směrem dolů. Pokaždé se ohnul a

zase hořel vzhůru.

Ohnutý, ale vzhůru.

Možná se mi tím snažil něco naznačit. Že srdce musí hořet, aby nezemřelo. Že musí hořet a spalovat chlad, který se do něho tak rád vkrádá.

A taky občas zkouším líbat na ústa a hmatat na ně jestli jsou skutečná, jestli by se dokázaly prolíbat mlhou, aby růže neplakaly, když se rozvíjejí v květ.

Přiznávám se ke všemu. Není proč se za to stydět nebo vrtat hlavu do písku.

Přiznávám se taky k tomu, že tvůj obraz ve svých myšlenkách nosím jako svátost, na kterou se pro lásku umírám, aby se ráno zase oživilo. Aby se probouzelo do nových přiznávání se ke všemu, třeba i k tomu co se teprve stane.

Zapaluji další plamínek, aby hořel směrem dolů, aby se prohořel až do tvého srdce, aby se v něm pak rozhořel a hřál prokřehlé dlaně, když se úst dotýkají, když se k nim přikrádají, aby se zjistilo, jestli se dýchá pro lásku nebo jen tak z nudy. A proč to chceme vědět? Abysme se pak jednou sami před sebou nemuseli stydět, že jsme propásli jiskru v srdci, že jsme ji nechali prchnout s nějakým idiotem, že jsme byli zkrátka příliš zahleděni sami do sebe až jsme z toho všeho zestárlí a pak už jen uměli si snít, že si z pleše uděláme sluneční hodiny. Což je ale pěkná zhovadilost. Sluneční hodiny na vlastní pleši, to je ale vážně pěkná zhovadilost.

- parki -

Spalující touha jedné panny

Nevydržím to. Nevydržím čekání. Chci tě a chci tě strašně moc, nevydržím to, jako by se snad krátil čas, který mi zbývá k naplnění mé touhy. Je to ohromný tlak zevnitř.

Spaluje mě to. Spaluje mě to a já mám pocit, že zemřu, když tu touhu nenaplním okamžitě. Paradoxně to nejvíc cítím, když jsi v práci. Když jsi nervózní a našťvaný, běháš od mrazáku k pultu

a je na tobě vidět, že se musíš hodně držet, aby ti to neujelo. Jedna část mě tě v tu chvíli chce ochránit, uklidnit, chce, aby ti bylo dobře a nechce, aby ses nervoval. A druhá část - v té se vaří krev. V tu chvíli mě vzrušuješ snad víc než kdy jindy, nemohu si pomoci. Představuju si jaké by to bylo... čekám na tebe někde doma, kde bydlíme spolu, ty se vrátíš z práce, kde tě něco naprosto našťvalo - já jsem tě nenašťvala, ale v tobě je hněv, energie, která se musí vybit, jinak hrozí, že tě celého pohltí. A v tu chvíli by sis mě vzal, sebevědomě a bez ptaní, abych byla naprosto bezmocná, přivázal bys mě, svázal bys mi ruce páskem nebo mě rovnou připoutal provazem nebo poutama k nějakému kusu nábytku nebo mě prostě jen tak ohnul přes stůl a potom by sis mě vzal s vášní a silou tobě vlastní, aniž by ses mě ptal, jestli chci nebo ne. A přes to přeže všechno bys věděl, jak mě přinutit křičet slastí a přesně to bys udělal!! A potom, možná po chvilce, ale možná až další den by si se mnou zase miloval něžně, jako s někým, koho miluješ nade všechno, upřímnou, čistou lásku, bez jakékoliv lži a klamu.

Nečekals bys to ode mě? Takové myšlenky, co?..Já bych je od sebe taky nečekala, nicméně jsou tady a já je chci prožívat s tebou. Věř mi - stejně jako ty jsi viděl za život už dost hezkých holek, já viděla spoustu hezkých a vzrušujících kluků/mužů - ale nikdy mě nikdo nevzrušoval tolik jako ty. To ani náhodou..

Miluju tvoje gesta, tvoje pohyby, miluju způsob, jak kouříš, miluju, jak máš u toho jakoby zastřené oči a vypadáš v tu chvíli jako anděl s ďáblem v těle. Nebo ďábel s duší anděla? Kdo jen ví...A ten způsob, jakým olízneš cigáro, než si ho zapalíš. Tvoje nevinná mysl v tu chvíli ani netuší, na kterých místech svého těla si ten tvůj jazyk představuju. Chci ho cítit po celém těle, chci vidět tvoji stydlivost a nerozvážnost promísenou s touhou, kdy je pro tebe všechno nové, chci aby sis mě vychutnával jak dlouho jen budeš chtít..

Jo, jsem ještě panna, vím to. Víم to, a přesto mě touha spaluje. Zrovna si tu použít písničku Stripped od Rammstein - původně od Depeche Mode. Na tuhle písničku a na spoustu dalších jiných našich oblíbených metalových songů bych se s tebou k smrti ráda vášnivě milovala.

Kdo tě vidí, typuje ti 18. Je ti 23 a na první pohled nepůsobíš jako "chlapák". Ale každej, kdo tě viděl nasranýho, ví, že s tebou není radno si zahrávat. Byl bys schopnej zmrzačit každýho, kdo by mi jen vlásek skřivil. Proč mě to jen tolik vzrušuje? Ženský "mateřský" pud mě nutí chránit tě od hněvu a udržovat tě pokud možno v klídku. Ale zároveň ve mě ten vztek, co u tebe vidím, bouří krev, vaří se to ve mě.

Představuju si s tebou pomalé, dlouhé, něžné milování v pohodlí postele, kdy každý z nás bude oddalovat vyvrcholení, abychom si to co nejdéle užili. A na druhou stranu sním o rychlovce, až budeš mít v práci pauzu na jídlo a já se za tebou zase přijdu, kdy budeme muset svůj chtíč naplnit rychle a s vášní.

Oba jsme..nevinní a nadržení. Naše první spojení bude bomba, už teď vím. Nebude to dokonalý, nebude to perfektní, ale oba dva vybijeme tu bouři v nás..Prosím, jestli si tohle čteš, nepotlačuj už svůj chtíč. Víím, že mě chceš, říkals mi to. Ale stydíš se a nechceš udělat nic proti mojí vůli. To je od tebe hezký, ale právě teď to děláš...

Nikdo jiný než ty tu touhu nenaplní...

- Pirunkieli -

Jak se rodí silikonové panny?

Zapomeňte na nafukovací silikonové panny s vykulenýma očima a pusou dokořán, které připomínali spíše velrybu, než vilnou milenkou, či společnici. Jsou tu silikonové krásky!

Moderní silikonové krasavice se téměř blíží realitě. Na omak příjemné, vzhledově připomínající postavy ze seriálu Pobřežní hlídka, vyšpulené prdelky, prsa, jaká si jen dovedete představit, upravené účesy, smyslné rty atd....

- csin -

----- Citát: -----

Đábel je optimista, jestli si myslí, že může lidi udělat horší.

Něžně svůdná

Stačí jen tak málo a páni tvorstva jsou na kolenou. No vážně, stačí tak neuvěřitelně málo a plazí se nám u nohou. V tu chvíli si s nimi můžeme dělat co se nám zlíbí. Provokující oblečení, zvýraznění obličeje a chudáci slintají, otvírají dveře, klaní se - a máme je v hrsti!

Často mi to přijde k smíchu. Stačí, abych se trochu zavlnila a jejich pohledy mě svlékají. Mají smůlu. Nesvlékám se na potkání! Jen je provokuji. To dělám ráda. Provokovat, být odvážně drzá, ať valí oči a třeba se i zalknou. Pak rádi a poslušně zobou z ruky jak ochočení holoubci. V tu chvíli stačí vyslovit přání, že bych si třeba dala kornout se zmrzlinou a oni dotlačí celé zmrzlinářské auto. Jen abych si mohla vybrat, jen abych byla spokojená.

Provokuji, proto jsem a nenudím se. Provokuji a zlomyslnosti oplácím i s úroky, aby si zapamatovali, že nejsem žádná slepice, která pobíhá po dvoře jak pominutá a snáší vajíčka. Prostě si musí uvědomit, kdo má dominantní postavení.

Včera bylo zase nesnesitelné horko. Oblékla jsem si zavinovací barevnou minisukni z hrubšího plátna a k ní krátké, světle žluté bavlněné tričko. Nezbytnou tečkou byly boty se silnou podrážkou. A vyšla jsem si na procházku.

Slintali! Byl to nádherný pocit, vidět je jak valí bulvy. V tu chvíli stačilo si jen vybrat otroka, stačilo jen ukázat prstem a plazili by se... Jenže jak už jsem řekla, ráda provokuji, ale nesvlékám se na potkání. Mně úplně stačil ten pocit, že jsou na lopatkách. Za jeden můj úsměv by snad ti kozlíci byli ochotni skočit i z mostu. Až by dopadli, třeba by se jim rozsvítilo. Ale o tom by se dalo diskutovat. Ne všem se totiž po tvrdém přistání rozsvítí. Někteří jsou tak zpitomělí svým mužstvím, že se jen opráší ...

A tomu se nemám smát ?

- petrax -

Už hořela, když jsem si do ní ulehal

Přichází nevěsta. Před ní čtyři princezničky nadšeně rozhazují okvětní lístky a dva malí kluci nesou prstýnky - každý jeden. Shromáždění povstalo a všichni se dychtivě otočili.

Ach, ta nevěsta. Oblékali ji několik hodin, ne-li dní. V jejím těle nezbylo ani trochu adrenalinu. Zůstala sama se svým otcem v přijímací síni kostela a během nekonečného průvodu družiček chodila kolem stolů přetékaících lahůdkami a roztržitě ochutnávala. Nejdřív malé růžové, žluté a zelené pepermintové bonbóny. Pak přešla ke stříbrným mísám s různými oříšky a vyzobávala pekanové ořechy. Pak si dala jednu dvě syrové kuličky, nějakou tu černou olivu, hrst polévaných mandlí, páreček napíchnutý na ozdobném párátku, několik krevetek zabalených do plátečku slaniny a krekr s paštičkou. A zapila to sklenkou růžového šampaňského. Tu ji dal otec. Na uklidněnou.

Když nevěsta vstoupila, neupoutali vás její šaty, ale její obličej. Byl bílý. Protože uličkou kráčel odjištěný granát.

Nevěsta zvracela.

Zrovna když kráčela vedle své matky.

Tím "zvracela" nemyslím nějaké malinké ublinknutí do kapesníčku, jaké bychom si představovali u dámy. Jednoduše se poblila. Na to neexistuje slušné slovo. Prostě ohodila presbytář, dvě družičky, ženicha, kluka, co nesl prsten, a mě.

O detailech mám přesnou představu. Máme to na videu. Natáčeli to tři kamery ...

Když nevěsta vyvrhla předkrmy, šampaňské a zbytky důstojnosti, zhroutila se do náruče otce, zatímco ženich se posadil na podlahu přesně tam, kde stál. Byl tak otřesený, že vůbec nemohl fungovat. A matka nevěsty omdlela. Zhroutila se jako hadrová panenka.

- slim – (úryvek z knížky „Už hořela, když jsem si do ní lehal“, kterou v roce 1994 vydal Odeon)

----- Citát: -----

Markantní rozdíl mezi kočkou a lžící je ten, že kočka má jen devět životů.

Jaký by měl být partner..?

ONA: Svého budoucího partnera, jako takového, si nedovedu představit. To vlastně asi nikdo z nás. A i kdyby, tak jen z mála se člověku podaří někoho takového najít.

I když každý má asi ve své představě někoho, kdo by byl krásný (hlavně), hodný, chytrý, inteligentní, vtipný, tolerantní vůči našim chybičkám, atd. Ale na druhou stranu, kdybychom tohoto člověka našli, brzy by nám se svou dokonalostí lezl na nervy. A všichni víme, že nikdo není dokonalý. Každý má své chyby a tak to má být. Jen se nesmí nic přehánět.

Pokud tedy přeskochíme chyby, které každý z nás jistě má, nejdůležitější by asi byla láska k tomu druhému. I když, ani tu lásku si vlastně nedovedu představit. jednoho dne se objeví, my nevíme kde se vzala, co se díky ní dále odehraje v našem životě a ani nevíme, kdy zase odejde. Dva lidé se do sebe zamilují, jeden má pochopení pro potřeby toho druhého a ten druhý zase vychází vstříc tomu svému protějšku. A všechny chyby jdou stranou. Láska je sice jen chemie v těle člověka, ale dokáže člověka tak „zblbnout“, že ani velké chyby nevidí. Jako třeba alkoholismus, surovost, atd. Ale to je zase o něčem jiném. S jistotou ale vím, že můj budoucí partner by takovéto vlastnosti mít neměl. K lásce potom patří důvěra, pochopení, tolerance, atd. Je toho spousta, ale opět, nic se nesmí přehánět. Někdy totiž taková láska přejde do chorobné lásky a člověk je schopen pro toho druhého udělat cokoliv. Bez výjimek. A to už není to, co bychom si přáli.

Dále při představě svého budoucího partnera, nás napadne otázka, kdy toho svého partnera vlastně člověk najde? U každého je to pochopitelně jiné, někomu se to podaří ve chvíli, kdy si to přeje, ale někdo zase usilovně čeká a hledá a taky se stává, že ho člověk ani nenajde. Je to sice smutné, ale je to osud a my s ním nemůžeme nic dělat. Jen doufám, že nám osud přeje a my si svého budoucího partnera najdeme. Musí se jen věřit. Jen tak totiž člověk něčeho dosáhne.

- zuliga -

ON: Svoji partnerku si nedovedu nějak moc dobře představit.

Ale rozhodně by to neměla být nějaká semetrika ze Semetrikova, která se ráno co ráno probouzí s kyselým úsměvem, což jí to zase čeká.

Moje budoucí partnerka - nemusí být jako vystřižená ze žurnálu, ale taky by neměla vypadat jakoby ji před chvílí srazil trolejbus. To ale neznamená, aby hodiny trávila u zrcadla. Vždyť jí čeká sobotní úklid a mě nějaký ten sport v televizi.

Taky by neměla zbytečně plýtvat energií ve "fitku", jak je dnes módou. Vyplivnutá ženská je k nepoužití. Místo toho by mohla uklohnit třeba bábovku.

Když se na to tak dívám, bude těžké ji najít...

- slim -

----- REKLAMA -----

Prodáváme dámské prádlo v běžných cenách, ale máme v nabídce i luxusní dámské prádlo, které uspokojí i ty nejnáročnější....

Proč muže lákají potvory?

V čem jsou dokonalejší než ostatní ženy? Kdo ví odpoví? Nebo si své rozumy nechá pro sebe? Vítejme tedy v ženském světě potvor a klidně se dál za nimi otácejme, když se kolem nás vlní.... Uvidíme jestli někdo z vás ví, proč muže lákají potvory....

- slim -

---- **zrudnout** -----

občasník vycházející v nepravidelných intervalech

podobnost osob v jednotlivých příspěvcích je pouze náhodná

korektura, cenzura: slim, lejlaX

kontakt: zrudnout@seznam.cz, inzerce: zrudnout@seznam.cz předmět: inzerce

za autorská práva odpovídají autoři